

Arrest

nr. 58 574 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 5 december 1985 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Omwille van het uitbreken van de oorlog in Tsjetsjenië verhuisde u op uw zesde samen met uw ouders naar Ingoesjetië, waar u ook geregistreerd was. In 2007 huwde u op traditionele wijze met T.B. (...) (O.V. 6.469.914).

Uw problemen begonnen nadat u in 2004 aan de slag ging als administrator in een internetcafé in de stad Sleptovsk. Eind augustus 2004 vielen de autoriteiten uw internetcafé binnen en namen zowel u als de klanten die op dat moment aanwezig waren mee. Zelf werd u op verdenking van collaboratie met de rebellen ondergebracht in een isolatiecel, waarin u ondervraagd en gedurende drie dagen vastgehouden werd. De andere mensen werden al snel terug vrijgelaten nadat bleek dat zij slechts

klanten waren. Na drie dagen werd u met een zak over het hoofd overgebracht naar een andere locatie, waar u gedurende 3 maanden gevangen gehouden werd. Tijdens deze vasthouding werd u ook ernstig gemarteld teneinde een bekentenis los te krijgen, wat echter niet gebeurde. Midden november 2004 werd u mede door de inspanningen van uw vader uiteindelijk vrijgelaten. Met een zak over het hoofd werd u overgebracht naar Nazran, waarna u vrijgelaten werd. Vanuit Nazran nam u een minibus naar Sleptsovsk. De minibus zette u af aan het autostation, van waar u een taxi naar huis wilde nemen. Nog voor u een taxi kon nemen, werd u echter opnieuw door politieagenten gearresteerd. Bij uw aanhouding namen ze een pistool in beslag, waarmee volgens hen een misdaad zou zijn gepleegd. U werd meegenomen naar de KPC, waar u ondergebracht werd in een voorhechteniscel. Er werd een onderzoek geopend en na 15 dagen werd u officieel in staat van beschuldiging gesteld. U kreeg een advocaat toegewezen en in januari 2005 vond uw proces plaats voor de rechtbank van het Suzenjskidistrict. U werd op basis van artikel 222 veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf, die u in verschillende gevangenissen moest uitzitten. Uiteindelijk zat u slechts drie en een half jaar van de gevangenisstraf uit, waarna uw vader u door middel van losgeld vrij kreeg. In de gevangenis in Stavropol huwde u met T.B. (...) en na uw vrijlating, in mei 2008, ging u haar en uw dochter onmiddellijk opzoeken in het Russische dorp Gelendzhik. Na een maand kreeg u daar echter opnieuw problemen. Op een vroege ochtend vielen mensen van de FSB in burgerkledij het appartement van uw vrouw binnen. Ze namen u mee naar de KPZ in Gelendzhik op beschuldiging van betrokkenheid bij een aanslag op een politiemann. U werd ondervraagd, maar werd uiteindelijk vrijgelaten na de getuigenis van een oude dame die de werkelijke dader gezien had. Na uw vrijlating zocht u uw vrouw op, van wie u vernam dat ze in het ziekenhuis lag. Daarna vertrok u naar Ingoesjetïë, waar u bij uw ouders verbleef. Ook daar kende u echter problemen. U probeerde informatie in te winnen over uw neef, Adam ESMURZIYEV, die in 2005 na een arrestatie spoorloos verdween. Via een vriend kwam u te weten dat het doodeskadron achter zijn arrestatie en verdwijning zat. U was van plan naar de organisatie Mashr te gaan, die zich bezighield met onderzoek naar het doodeskadron. Maar uit veiligheidsoverwegingen stapte u hiervan af. Op 22 juli 2009 vielen de autoriteiten in de vroege ochtend uw ouderlijk huis binnen. U was op dat moment alleen thuis. Ze omsingelden uw huis, maar via een raam en het aanpalende huis slaagde u erin te ontsnappen. Tot uw belagers vertrokken waren, verstopte u zich in de stal van een boer tussen de konijnenhokken. Daarna nam u een taxi en ging naar uw gezin in Gelendzhik, waar u tot aan uw vertrek verbleef.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 1 augustus 2009. Vanuit Gelendzhik nam u samen met uw gezin de trein naar Kiev (Oekraïne), dat u op 2 augustus 2009 bereikte. In Kiev stapten jullie in een minibus, die jullie naar België bracht. U kwam aan in België op 4 augustus 2009. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetïë gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetïë gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in de Russische Federatie problemen kende met de autoriteiten. Zo werd u onder meer valselijk veroordeeld wegens geweldpleging, waarna u een gevangenisstraf van 5 jaar diende uit te zitten. Omwille van deze veroordeling werd u na uw vrijlating door de autoriteiten geviseerd.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat de autoriteiten eind augustus 2004 het internetcafé binnenvielen waar u als administrator werkte en u arresteerden op verdenking van collaboratie met de rebellen. Hierna werd u meer dan drie maanden vastgehouden alsook mishandeld (CGVS, p. 12). U kwam uiteindelijk vrij mede door toedoen van uw vader die hiertoe brieven had geschreven naar zijn contacten in Moskou.

Ondanks het feit dat u verklaarde een officiële medewerker van het internetcafé te zijn (CGVS, p. 14), kon u de Belgische autoriteiten geen enkel bewijs van uw tewerkstelling voorleggen. U slaagde er evenmin in het Commissariaat-generaal enig bewijs voor te leggen van uw arrestatie, mishandeling of vrijlating. Ook met betrekking tot de brieven die uw vader in functie van uw vrijlating geschreven had, kon u geen enkel document voorleggen. Verder vertelde u dat u op de dag van uw vrijlating opnieuw gearresteerd werd, nog voor u naar huis kon terugkeren. Bij deze tweede arrestatie troffen politieagenten een wapen aan, waarvan ze verklaarde dat het gebruikt werd bij een misdad. Ditmaal werd u kort na uw arrestatie officieel in staat van beschuldiging gesteld en kwam er een onderzoek naar de feiten. U kreeg een pro deo-advocaat toegewezen en werd uiteindelijk op basis van artikel 222 van het strafwetboek van de Russische Federatie veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 12-13 en 15-16). Noch aangaande uw tweede arrestatie, beschuldiging en opsluiting noch met betrekking tot het proces en de daaropvolgende veroordeling kon u het Commissariaat-generaal enig bewijs voorleggen. De tweede keer kwam u na 3.5 jaar gevangenisstraf vervroegd vrij omdat uw vader losgeld had betaald. Ook aangaande deze tweede vrijlating kon u geen enkel document overmaken. Tot slot verklaarde u dat u een maand na uw tweede vrijlating opnieuw door de autoriteiten gearresteerd werd op verdenking van betrokkenheid bij een terroristische aanslag op een politieagent. Na een dag werd u uiteindelijk vrijgelaten omdat een getuige verklaarde dat u niet de dader was. Ook aangaande deze arrestatie kon u de Belgische asielinstanties geen enkel document verschaffen. U legde wel uw binnenlands Russisch paspoort voor. Hieruit blijkt dat u op het moment van de uitreiking ervan, meer bepaald op 31 juli 2007, inderdaad in de gevangenis verbleef, namelijk in de gevangenis van Stavropol (zie CGVS, p. 8). Deze stempel bevat evenwel geen enkele informatie over uw veroordeling, de reden van uw gevangenisstraf of de duur ervan. Dit zijn echter elementen die de kern van uw asielrelaas raken. Het gebrek aan enig bewijs ter zake, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u geen enkel idee had hoe na de eerste arrestatie uw vrijlating precies tot stand is gekomen (CGVS, p. 12). U gaf wel aan dat uw vader hiertoe zijn contacten had aangesproken en brieven naar Moskou had geschreven, maar kon niet zeggen naar wie uw vader brieven schreef of welke personen hij aangesproken had (CGVS, p. 12 en 14-15). Verder kon u zich ook de naam van uw advocaat niet meer herinneren. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute dient opgemerkt te worden dat u aangaf vanuit Kiev (Oekraïne) met de wagen naar België te zijn gereisd. U reisde met uw internationaal Russisch paspoort met daarin een Grieks visum en zou onderweg van Kiev naar België zelf geen controle gekregen hebben. Ook uw vrouw noch uw kinderen werden persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarover u bovendien ongerijmde verklaringen aflegde, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Met betrekking tot uw internationaal paspoort verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) namelijk dat het was achtergebleven bij de smokkelaar nadat u het een week voor uw vertrek aan hem had overhandigd (Verklaring DVZ nr. 21). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u echter dat u dit paspoort wel in uw bezit had, maar het thuis, in België, vergeten was (CGVS, p. 8). Uw vrouw daarentegen vertelde echter dat ze uw paspoort samen met het hare had weggegooid op de dag van jullie aankomst (CGVS vrouw 1, p. 6). Voorts vermeldde u dat er zowel in uw eigen internationaal paspoort als in het internationaal paspoort van uw vrouw een Grieks visum zat (CGVS, p. 8-9 en 11), terwijl uw vrouw aangaf dat er geen visum in haar reispaspoort zat (CGVS vrouw 1, p. 6-7). Deze ongerijmheden versterken het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Tot slot moet nog gewezen worden op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast. Zo verklaarde u (CGVS, p. 17) dat de personen die een maand na uw vrijlating in 2008 het appartement van uw vrouw binnenvielen in burgerkledij gehuld waren. Uw vrouw vertelde echter dat deze mannen gemaskerd waren en camouflage-uniform droegen (CGVS vrouw 1, p. 11). Toen uw vrouw tijdens haar tweede interview bij het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde ze dat ze geen onderscheid kan maken tussen maskers, laarzen en uniformen, maar dat ze weldegelijk uniformen droegen (CGVS vrouw 2, p. 7). Deze verklaring is echter niet afdoende, zodat de tegenstrijdigheid overeind blijft en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang wordt gebracht.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, namelijk 4 Belgische medische attesten, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze attesten werd immers opgesteld door een Belgische arts en heeft bijgevolg geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Ingoesjetië en de Russische Federatie gekend zou hebben. Het attest dd. 09/06/2010 van psycholoog Roes stelt dat u omwille van ernstige stressklachten en sterke aanwijzingen voor een Post Traumatische Stress Stoornis werd doorverwezen naar het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg. Deze beweringen inzake uw psychologische toestand kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat u geen begin van bewijs heeft in verband met uw problemen, het feit dat uw verklaringen inzake de reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn) geenszins verklaren. Ook wordt nergens vermeld dat uw cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mede te delen. Derhalve dient te worden opgemerkt dat voormelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, niet kunnen worden verklaard door desbetreffend attest.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, T.B. (...) (O.V. 6.469.914), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); van de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tot slot stelt verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852; RvS 2 februari 2007, nr. 167.408). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt

bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke juistheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de inhoudelijke motiveringsplicht moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315).

2.1.2. In zoverre verzoeker eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel de verplichting aan de commissaris-generaal oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor op 11 juni 2010, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met het oordeel van de commissaris-generaal die volgens verzoeker zijn relaas enerzijds gelooft en erkent dat hij ernstige moeilijkheden heeft ondervonden omwille van zijn herkomst alsook dat de situatie in Tsjetsjenië onrustig en gevaarlijk is en anderzijds stelt dat ondanks deze vaststellingen hij niet aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal er “gemakshalve” heeft voor gekozen om op grond van voor verzoeker onverklaarbare en ook volkomen onlogische redenen te stellen dat de elementen die hij in zijn relaas aangehaald heeft niet zwaarwichtig genoeg zijn.

Verzoeker verwijst naar het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin zou zijn aangegeven dat gelet op de informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt aangaande Ingoesjetië er wordt erkend dat verzoeker zijn leven in gevaar is. Dat precies diezelfde elementen niet als zwaarwichtig genoeg worden beschouwd is volgens verzoeker een interne tegenstrijdigheid en hij stelt zich dan ook de vraag welke elementen dan wel zwaarwichtig genoeg zijn.

Verder merkt verzoeker op dat de stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd aangaande zijn proces en zijn arrestaties eveneens tegenstrijdig is met de verdere motivering waarin wordt gesteld dat uit zijn voorgelegde binnenlandse paspoort blijkt dat deze uitgevaardigd werd op het moment dat hij in de gevangenis van Stavropol zat. Verzoeker gaat niet akkoord dat de commissaris-generaal dienaangaande stelt dat dit niet bewijst dat verzoeker een proces heeft gehad en veroordeeld is geweest, daar hij meent dat wel degelijk een begin van bewijs heeft neergelegd. Dienaangaande verwijst verzoeker naar de bewijsproblematiek zoals uiteengezet door de UNHCR in “Guide des Procédure et Critères”.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet weet welke persoon in Moskou zijn vader brieven heeft geschreven om hem vrij te laten, laat verzoeker gelden dat hij onmiddellijk na zijn vrijlating opnieuw werd opgepakt toen hij een taxi wou nemen en dat hij zijn vader in deze omstandigheden onmogelijk kon contacteren. Hij wijst er op dat de commissaris-generaal hier thans van op de hoogte was daar dit tevens wordt beschreven in het feitenrelaas.

Verzoeker voert verder aan dat het zeer onwaarschijnlijk is dat er altijd strenge controles zijn aan de Russische grens waarbij iedereen op dezelfde manier gecontroleerd wordt. Hij argumenteert dan ook dat het motief van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat hij geen controle zou hebben gehad, gebaseerd is op vermoedens en aldus niet gebaseerd is op basis van een sluitend bewijs. Verzoeker verwijst wederom naar zijn verhoor waarin hij zou hebben verklaard dat een smokkelaar hem naar België heeft gesmokkeld en dat deze dan zijn paspoort afgenomen heeft. De bewering dat verzoeker bewust informatie zou achterhouden wordt volgens verzoeker dan ook op geen enkele manier gestaafd.

Aangaande de formele motiveringsplicht laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal zich beperkt tot de stelling dat het relaas van verzoeker niet zwaarwichtig genoeg is, wat volgens hem dan ook impliceert dat de motieven niet draagkrachtig genoeg zijn om de bestreden beslissing te nemen en dit blijkt geeft van het feit dat de commissaris-generaal nooit van plan geweest is om de documenten en het relaas van verzoeker grondig te onderzoeken.

Verder merkt verzoeker dat de commissaris-generaal de materiële motiveringsplicht schendt en het motiveringsbeginsel door enkel te verwijzen naar een aantal geloofwaardigheidsoverwegingen. Verzoeker verwijst wederom naar de interne tegenstrijdigheden het geen volgens verzoeker bewijst dat zijn beslissing uiterst onzorgvuldig werd genomen

Verzoeker concludeert dan ook dat wat betreft zijn asielrelaas hij integraal verwijst naar het gehoorverslag waarin hij uitgebreid zijn motieven heeft uiteengezet en hij stelt verder dat de commissaris-generaal hieromtrent geen enkele opmerking heeft geformuleerd.

2.1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Nergens wordt gesteld in de bestreden beslissing dat de problemen van verzoeker wel geloofwaardig zijn, maar niet zwaarwichtig genoeg. Wat betreft de zogenaamde interne tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing moet de Raad wederom vast stellen dat argumentatie van verzoeker feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over informatie beschikt dat er verschillende problemen zijn op het vlak van veiligheid en mensenrechten in Ingoesjetië, doch dat het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven en bepaalde personen bovendien misbruik maken van de situatie in Ingoesjetië om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

Gelet op deze informatie oordeelt de commissaris-generaal terecht dat *“In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt geenszins in de bestreden beslissing dat hij er van uit gaat dat het leven van verzoeker in gevaar is en er is dus ook geen sprake van een interne tegenstrijdigheid.

2.1.5. De commissaris-generaal kan eveneens gevolgd worden in zijn stelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd aangaande de kern van zijn asielrelaas. Verzoeker legt geen enkel bewijs neer aangaande zijn tewerkstelling in een internetcafé, van zijn twee arrestaties en de vrijlating door tussenkomst van zijn vader en zijn uiteindelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Dit betreffen feiten die behoren tot de kern van zijn asielrelaas. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt terecht op dat de bewijslast in beginsel rust op verzoeker en hij in de mate van het mogelijk bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft verzoeker geen enkel begin van bewijs neergelegd aangaande zijn asielrelaas. Uit het paspoort dat verzoeker heeft neergelegd blijkt louter dat hij in de gevangenis van

Stavoprol heeft verbleven, maar dit document is op zich geen bewijs voor de problemen die verzoeker aanhaalt in zijn asielrelaas. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht in de bestreden beslissing: *"(...)U legde wel uw binnenlands Russisch paspoort voor. Hieruit blijkt dat u op het moment van de uitreiking ervan, meer bepaald op 31 juli 2007, inderdaad in de gevangenis verbleef, namelijk in de gevangenis van Stavropol (zie CGVS, p. 8). Deze stempel bevat evenwel geen enkele informatie over uw veroordeling, de reden van uw gevangenisstraf of de duur ervan. Dit zijn echter elementen die de kern van uw asielrelaas raken. Het gebrek aan enig bewijs ter zake, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. (...) "*

Verzoeker heeft dan ook geen begin van bewijs neergelegd die de kern van zijn asielrelaas betreffen en de Raad schaaft zich achter het oordeel van de commissaris-generaal dat dit wederom de geloofwaardigheid van verzoeker aantast.

2.1.6. Waar verzoeker argumenteert dat hij zijn vader niet heeft kunnen contacteren om na te vragen hoe zijn vrijlating precies tot stand is gekomen aangezien hij dezelfde dag als zijn vrijlating weer werd gearresteerd, meent de Raad dat dit niet als een valabele verschoningsgrond kan worden aangenomen. De Raad benadrukt wederom dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Immers uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij na zijn veroordeling en zijn verblijf in de gevangenis opnieuw door toedoen van zijn vader na drie en een half jaar vervroegd werd vrijgelaten en hij nadien opnieuw bij zijn ouders in Ingoesjetië verbleef. Deze verklaringen stroken niet met de uiteenzetting van verzoeker waar hij stelt dat het onmogelijk was voor hem om zijn vader te informeren over zijn tussenkomst bij zijn vrijlating. Het betreft echter een overtollig motief, dat op zich inderdaad niet draagkrachtig is.

2.1.7. De Raad stelt eveneens vast dat uit de informatie dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat er aan de grenzen van het Schengengrondgebied zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Gelet op deze grenscontroles waarbij de kans aanzienlijk is dat de reiziger aan een persoonlijke identiteitscontrole wordt onderworpen en gevraagd wordt zijn reisdocumenten te tonen, is het niet aannemelijk dat verzoeker, noch zijn gezin aan enige controle werd onderworpen. De argumentatie van verzoeker dat het onwaarschijnlijk is dat er altijd strenge controles zijn aan de Russische grens zijn loutere algemene beweringen die niet van die aard zijn om tot het besluit te komen dat verzoeker dienaangaande geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. De Raad meent dat zijn niet overtuigende verklaringen met betrekking tot zijn reisweg de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas eveneens ondermijnt.

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De Raad weigert dan ook de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker erop dat de huidige situatie in zijn land van nationaliteit dermate ernstig is dat het aanleiding heeft tot het verlenen van een subsidiaire bescherming. Verzoeker argumenteert dat dit nooit door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd onderzocht, daar ondertussen een aanslag gepleegd is in de luchthaven van Moskou en worden rebellen van de regio Kaukasus hiervan beschuldigd en de Russische regering heeft laten verstaan dat zij zich zal wreken en er niet voor zal terugschrikken om personen te elimineren.

Tot slot stelt verzoeker dat indien hieromtrent bij de Raad twijfel zou bestaan hij verzoekt om aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde de nodige toelichting te verschaffen.

Er werd geoordeeld (zie hoger) dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verwijst naar een aanslag die werd gepleegd in Rusland in de luchthaven van Moskou en het feit dat de rebellen in de Kaukasus hiervan worden beschuldigd, maar hij brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980. De Raad beschikt geenszins over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De neergelegde informatie over de aanslag in Moscou toont niet aan dat de inschatting van de commissaris-generaal gebaseerd op de gedetailleerde informatie in het administratief dossier, meer bepaald het *"SUBJECT RELATED BRIEFING 'INGOESLJETIE' 'Veiligheidssituatie in Ingoesjetië'"* van 5 november 2009, niet meer actueel zou zijn. Het verzoek om aanvullende maatregelen te bevelen aan de commissaris-generaal dient niet te worden ingewilligd.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS